



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **F. F.**, zastoupený JUDr. Kateřinou Šindlerovou, advokátkou se sídlem Kateřinská 26, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2011, č. j. 7 A 81/2011 - 113,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2007, č. j. 039013/07/OV/Jdo, uložil Úřad městské části Praha 15 žalobci pokutu ve výši 200 000 Kč za spáchání přestupku dle § 178 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), kterého se žalobce měl dopustit tím, že jako fyzická osoba prováděl činnost na pozemcích p. č. 112/3 a 439/106 v k. ú. Štěrboholy v rozporu s územním souhlasem. K odvolání žalobce změnil žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 4. 2008, č. j. S-MHMP 79328/2008/OST/Pt/Vr, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že ve výroku slova „*prováděl činnost v rozporu s územním souhlasem na pozemku parc. č. 112/3, 439/106 k. ú. Štěrboholy, Praha 10*“ nahradil slovy „*provedl v srpnu 2007 v rozporu s územním souhlasem č.j. 033008/07/OÚR/OÚR ze dne 9. 8. 2007 na pozemcích č. parc. 112/3 a 439/106 v k.ú. Štěrboholy výkop o rozměrech cca 21 x 27 m a hloubce cca 5 m*“. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 - 65, zamítl.

Městský soud podrobil přezkumu názor žalovaného, prezentovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, dle něhož byl územní souhlas vydán pro terénní úpravy pozemků p. č. 112/3 a p. č. 439/106 v k. ú. Štěrboholy za účelem vyrovnaní a zlepšení půdních poměrů pro zamýšlenou stavbu rodinného domu. Tyto terénní úpravy měly spočívat ve vyrovnaní pozemků a skrývce kulturní vrstvy půdy v maximální ploše 300 m² a maximálního hloubce 1,50 m. Při místním šetření dne 22. 8. 2007 stavební úřad zjistil, že na předmětných pozemcích je proveden výkop o velikosti 10 × 20 m a o hloubce cca 5 m. Výkop nebyl zajištěn a nebyl zajištěn ani odtok vody z jeho dna. Nastala přitom havarijní situace, při které hrozilo zřícení stavby na sousedním pozemku. Výkop byl od hranice sousedního pozemku původně vzdálen 1,2 m, po stržení jeho okraje srážkovou vodou však zasahoval až na sousední pozemek. Pokud by byl výkop proveden v povoleném rozsahu a řádně zajištěn, nemohlo by dojít k sesuvům jeho stěn ani při větších dešťových srážkách. Při uložení výše pokuty vycházel žalovaný z ohrožení skladové haly na sousedním pozemku, tedy i ohrožení lidských životů, k němuž došlo protiprávním jednáním žalobce, a dále z toho, že žalobce nereagoval na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 9. 2009 zastavit všechny stavební práce a stavbu zabezpečit; žalobce se stavebním úřadem taktéž nedostatečně spolupracoval.

Městský soud uvedl, že za předmětný přestupek, jehož skutková podstata spočívá v provádění činnosti v rozporu s územním souhlasem, lze podle § 179 písm. b) stavebního zákona uložit pokutu do 500 000 Kč. Městský soud neakceptoval tvrzení žalobce, že hloubka výkopu činila 1,5 m od bodu 0, resp. 2 m od rostlého terénu, přičemž po nutném odstranění naplavené zeminy, po té, co došlo k živelní události v podobě silných dešťů, činila hloubka maximálně 3 m. Za stěžejní označil soud zápis ze dne 22. 8. 2007 a příslušnou fotodokumentaci, z níž bylo možné dovodit hloubku výkopu. Vzhledem k povolené hloubce 1,5 m postačilo k naplnění uvedené skutkové podstaty přibližné určení hloubky výkopu. Závěry o jeho hloubce korespondovaly i s tvrzením žalobce během jednání, z něhož plyne, že budoval garážové stání pod domem, a neprováděl tak činnost uvedenou v územním souhlasu.

Dle městského soudu nebyl protiprávní stav zapříčiněn živelní událostí, přestože soud neměl pochyb o tom, že srážky způsobily sesuv půdy do výkopu tak, že se jeho okraj rozšířil až na hranici sousedního pozemku; tato skutečnost ale neovlivnila hloubku výkopu, která byla pro naplnění skutkové podstaty přestupku rozhodující. Dešťové srážky tak dle názoru městského soudu mohly mít vliv pouze na nezajištěné okraje výkopu, které mohly být splaveny na jeho dno. Vlivem srážek a naplavenin se hloubka výkopu musela snížit; odstraněním zeminy a odčerpáním vody ze dna by se pak musel obnovit původní stav, tedy hloubka 1,5 m.

Dle žalobce přitom došlo k zaplavení techniky ve výkopu a její vyproštění si vyžádalo provedení výkopu do větší hloubky. Podle názoru městského soudu vlivem srážek nemohl vzniknout výkop o hloubce cca 5 m. To ostatně netvrdil ani žalobce. Ten uváděl, že výkop prohloubil kvůli odstraňování zatopené stavební techniky a jednal tak ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) v krajní nouzi. Městský soud se však s tímto tvrzením žalobce neztotožnil. Žalobce

pokračování

nepředložil údajnou fotodokumentaci z odstraňování zatopeného bagru dne 21. 8. 2007. Jeho tvrzení se nepodařilo prokázat ani jinými důkazy. Žalobce dané skutečnosti neuvedl ani při jednání dne 23. 8. 2007, v jehož rámci stavebnímu úřadu sdělil, že vyhloubil výkop o hloubce cca 2,20 m a ten byl posléze zatopen, ani při dalším jednání dne 29. 8. 2007, kdy hovořil o odbagrování naplavené zeminy a prohloubení výkopu na 3,75 m. Tvrzení žalobce o jednání v krajní nouzi tak městský soud považoval za účelové. Taktéž nepřipustil výsledk navržených svědků, neboť ti, jelikož v místě prováděli pro žalobce práce, museli mít k žalobci vztah a nepochybně by vypovídali pouze v jeho prospěch. Závěr žalovaného, že v případě dodržení územního souhlasu by k sesuvu půdy v takovém rozsahu a k ohrožení sousední nemovitosti nedošlo, označil městský soud za správný.

Dle městského soudu žalobce v žalobě přímo nenapadl výši uložené pokuty. K příslušné úvaze žalovaného však bylo možné uvést, že žalobce v rozporu s rozhodnutími žalovaného práce nezastavil a stavbu nezabezpečil. Ve stavebních pracích pokračoval i přes příkaz zabezpečit stavbu a zastavit práce ze dne 23. 8. 2007, resp. přes výzvu vypravenou dne 27. 8. 2007 a převzatou žalobcem na poště dne 11. 9. 2007. Dne 28. 8. 2007 a 29. 8. 2007 bylo zjištěno, že v pracích se pokračuje a výkop byl rozšířen přes další pozemky na hranice pozemku p. č. 439/3, čímž byla ohrožena pozemní komunikace na tomto pozemku umístěná. Nadto byl patrný vliv na sousední stavbu (sádrové terče osazené na tuto stavbu dne 28. 8. 2007 popraskaly a prokazovaly tak vliv jednání žalobce na danou stavbu). Až do dne 25. 9. 2007 pak žalobce nadále nepostupoval dle pokynů stavebního úřadu a výkop vhodně nezabezpečil. Podle městského soudu byla pokuta uložena za faktické nezajištění výkopu v nutném rozsahu a za pokračování ve výkopových pracích. Výše pokuty vyplývala i z ohrožení sousední nemovitosti, a tedy i ohrožení lidských životů a majetku ve vztahu k dané stavbě na sousedním pozemku. Všechny potřebné skutečnosti, jak uvedl městský soud, vyplývaly ze správního spisu. K námitce týkající se výše pokuty městský soud uvedl, že tato výše odpovídá okolnostem případu, byla uložena pod dolní polovinou zákonné sazby a žalobce soudu nepředložil jiné konkrétní rozhodnutí žalovaného o přestupku (resp. správním deliktu), které by vycházelo z obdobných okolností.

Rozsudek městského soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 – 65, byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010 – 93.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se městský soud nezabýval žalobními námitkami týkajícími se údajného ohrožení přilehlé komunikace. Žalobce totiž v kasační stížnosti vytkl městskému soudu, že ten přijal kategorický závěr o ohrožení dané komunikace, aniž by něco takového vyplývalo ze spisového materiálu. Městský soud ve svém rozsudku pouze odcitoval větu ze zápisu z jednání ze dne 28. 8. 2007, dle které byla výkopem ohrožena stabilita příslušné komunikace.

Vadu, která mohla mít ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pak představovalo odmítnutí výsledku svědků, bagristy P. S. a Z. Š., který měl být při bagrování přítomen. Tyto výsledky měly podpořit žalobní námitky, kterými žalobce napadl správnost skutkových zjištění městského soudu o hloubce výkopu a o vlivu srážek na hloubku výkopu (s ohledem na odstranění podmáčené

půdy, aby žalobce mohl zachránit bagr, který se na podmáčené půdě propadl, a aby mohl výkop zabezpečit).

Městský soud následně žalobu opět zamítl, a to rozsudkem ze dne 23. 9. 2011, č. j. 7 A 81/2011 – 113.

Městský soud zopakoval své závěry vyslovené v rozsudku ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 – 65, a uvedl, že při jednání vyslechl žalobcem navržené svědky. Jejich výpovědi však nepotvrdily tvrzení žalobce, že došlo k zatopení stavební techniky ve výkopu. Právě její vyproštění však mělo dle žalobce zapříčinit provedení výkopu do větší hloubky. Nebylo tedy prokázáno, že žalobce odstraňováním stavební techniky odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Svědci nebyli přítomni odstraňování stavební techniky a neprokázali tvrzení, že technika byla v jámě zcela zaplavena a bylo třeba ji vyprostit.

Dále pak městský soud uvedl, že dle jeho názoru z příslušných žalobních bodů tvrzení o ohrožení pozemní komunikace přímo nevyplývala, nicméně dospěl k závěru, že ohrožení komunikace nebylo důvodem, pro který byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Městský soud v tomto směru odkázal na výrok rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodnění. Danou skutečností nebyla odůvodněna ani výše pokuty a námitka žalobce o nesprávném závěru ohledně ohrožení komunikace tak není důvodná.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, v pořadí již druhou ve věci, kterou opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel je toho názoru, že z výpovědi svědka S. vyplývá, že ve výkopu byly nejprve zaplaveny stroje, které se propadaly do mokré půdy. Aby bylo možné tyto stroje vyprostit, musely se dostat na pevnou půdu, tedy bylo třeba, aby byl výkop prohlouben. Výkop byl ale následně stavebním úřadem zasypan a pan S. v něm měl, jak uvedl, zasypané stroje. Z výpovědi svědka Š. pak plyne, že pokud stavební stroje najedou do rozmáčené půdy, pak zapadnou; tuto půdu je třeba odstranit, aby stroje dále nezapadaly. Pokud je výkop zaplaven a jsou v něm stroje, musí se podmáčená půda odstranit a výkop tudíž musí být prohlouben. Oba svědci potvrdili, že výkop byl řádně zajištěn a žádné nebezpečí nehrozilo, jinak by do výkopu sami nevjeli a neohrozili tak techniku za 2,5 milionu Kč. Dle svědka Š. pak na údajně ohrožené komunikaci stála dvě mnohatunová vozidla Tatra; pokud by byla komunikace v ohrožení, takový náklad by neunesla. Navíc z výpovědi svědka Š. plyne potvrzení údajů stěžovatele, kolik zeminy vykopal, a že předmětný výkop nemohl mít hloubku 5 m. Rovněž svědek S. hovořil o hloubce výkopu cca 180 až 200 cm.

Stěžovatel se také domnívá, že není pravdou, že by ohrožení komunikace nebylo důvodem, pro který by uznán vinným ze spáchání přestupku. Rozhodnutím žalovaného byla stěžovateli uložena pokuta s ohledem na údajné ohrožení lidských životů a majetku ve vztahu ke stavbě na sousedním pozemku. To výslovně plyne i z prvního rozsudku městského soudu ze dne 2. 12. 2009. Stěžovateli se jeví, že když bylo zjištěno, že nebyly ohroženy sousední nemovitosti a životy (jak městský soud tvrdil původně), tak nyní napadený rozsudek uvádí, že přestupek byl spáchán jinak, aniž by specifikoval jak. Pouze se nepřipustně obecně, bez řádného odůvodnění změněného stanoviska soudu, odkazuje na

pokračování

rozhodnutí žalovaného. Městský soud ve svém rozhodnutí nejdříve odůvodnil uložení pokuty ohrožením staveb a životů, následně změnil své stanovisko v tom smyslu, že přestupek a výše pokuty nemá souvislost se sousedními stavbami a ohrožením životů, avšak výrok zůstává bez řádného odůvodnění stejný.

Výše pokuty se též nezměnila, ačkoli stěžovatel informoval soud o skutečnosti, že při ražbě tunelu ve Stromovce dostala zodpovědná právnická osoba pokutu ve stejné výši jako on sám. Zmiňovaný případ však byl závažnější a stěžovatel je navíc fyzickou osobou. Stěžovatel vychází z toho, že by soud měl v obdobných případech rozhodovat stejně.

Stěžovatel uzavřel, že bylo prokázáno, že žádné nebezpečí nehrozilo a on sám jednal v krajní nouzi. Výkop nebyl proveden v takové hloubce, jak uváděl žalovaný. Rozsudek městského soudu není řádně odůvodněn, nemá oporu ve spise a jsou v něm bez znalosti problematiky posouzeny odborné skutečnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že výsledky svědků nepřinesly nic nového. Svědci si na bagrování v zásadě nepamatují a vyprošťování stavební techniky nebyli přítomni. Neproázala se nutnost hloubit výkop nad povolený limit s ohledem na potřebu záchrany stavební techniky. Svědci vypovídali pouze na „hypotetické úrovni“, aby stěžovateli „neublížili“. Tvzení o záchraně bagru je účelové, v průběhu správního řízení nic takového stěžovatel nezmínil. Přívalové deště v inkriminovanou dobu mohly způsobit sesuv půdy do nezjištěného výkopu, nemohly však ovlivnit jeho hloubku. Mohlo sice dojít ke stržení půdy a zaplavení stavební techniky, ale jen v důsledku provedení výkopu o větší než povolené hloubce. Městský soud původní procesní vady v dalším řízení zhojil a kasační stížnost by měla být dle žalovaného zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že byl v nynějším řízení vázán svým rozsudkem ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010 – 93, v němž se vypořádal s kasačními námitkami, které stěžovatel vznesl ve své první kasační stížnosti. Za přípustné a důvodné označil soud námitky, které se týkaly nepřipuštění výsledku navržených svědků, a námitky, jejichž obsahem bylo tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu ve vztahu k ohrožení pozemní komunikace. Ve smyslu nyní vznesených námitek stěžovatele tak bylo třeba posoudit, zda městský soud vytýkané nedostatky odstranil.

Co se týká výpovědi svědků, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z nich nelze vyvodit, že by hloubka výkopu nad limit stanovený v územním souhlasu byla důsledkem vyprošťovacích prací, tedy byla odůvodněna jednáním v krajní nouzi.

Z výpovědi pana S. nikterak nevyplývá, že by měl povědomost o zaplavených strojích, které se v podmačené půdě propadaly a které by bylo třeba zachraňovat. Pan S. uvedl pouze to, že se podílel na realizaci vrtů pro opěrnou zeď. O vyprošťování strojů nehovořil, stejně tak nehovořil o tom, že by měl ve výkopu zasypané stroje, jak tvrdil stěžovatel. Svědek S. totiž uvedl jen to, že pozdějším zahrnutím výkopu přišel o *náradí*, které na stavbě zanechal. Svědek Š. pak uvedl, že on sám škodu na strojích (nákladní vůz a kolový bagr), které pronajal pro účely stavby stěžovateli, neutrpěl. Žádný ve výkopu uvízlý bagr neviděl a ani o takové skutečnosti nebyl informován dělníky, kteří na stavbě pracovali. V obecné rovině pak sdělil, že najede-li těžký stroj na podmačenou hlínu, pak zapadne. Hlínu nasáklou vodou v dané lokalitě odváželi a odstraňovali ji až na rostlý terén.

Důkazy provedené v řízení před městským soudem tedy nijak neosvědčují žalobní (resp. kasační) tvrzení stěžovatele, že ke zvětšení hloubky výkopu nad 1, 5 m a rozšíření jeho plochy došlo jednáním v krajní nouzi, a to proto, že bylo třeba zabránit škodám na zaplavených strojích. Již z fotodokumentace ze dne 22. 8. 2007 přitom lze usuzovat, že hloubka výkopu byla znatelně větší, než byl limit stanovený v územním souhlasu, což bylo, jak již uvedl městský soud, pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku rozhodující. Právě s ohledem na tuto fotodokumentaci nelze podle názoru soudu vyvozovat z výpovědi vyslechnutých svědků, že byl výkop skutečně jen o málo hlubší než dva metry nebo že byla odvezena zemina jen v rozsahu 300 – 500 m³; v tomto směru stěžovatel nenabídl žádný jiný relevantní důkazní prostředek, např. písemnou smlouvu, z níž by vyplývalo, kolik zeminy mělo být z výkopu odvezeno. Oproti datu 22. 8. 2007 se dle zápisu stavebního úřadu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 035491/07/OV, a příslušné fotodokumentace posléze podstatně zvětšila i plocha výkopu, ačkoli již dne 23. 8. 2007 vydal stavební úřad při jednání příkaz k zastavení prací a zabezpečení stavby.

Při jednání před městským soudem stěžovatel dne 20. 11. 2009 uvedl, že výkop začal být hlouben dne 17. 8. 2007, dne 19. 8. 2007 došlo k živelní pohromě, přičemž dne 21. 8. 2007 byl z výkopu jeřábem vytažen zasypaný bagr, který se probagroval do hloubky 3 m. Tato tvrzení ovšem, jak již zmínil městský soud, stěžovatel ve správním řízení neuplatnil (zmiňoval jen to, že došlo k živelní události). Stěžovatel taktéž v rámci tohoto jednání nehovořil o tom, že by se uvedený bagr do hloubky 3 m propadl, ale že se do ní „*probagroval*“. V kontextu toho, že při jednání před městským soudem dne 20. 11. 2009 stěžovatel připustil, že budoval garážové stání pod chystaným rodinným domem, se jeho tvrzení o prohloubení výkopu s ohledem na vyprošťování bagru jeřábem jeví jako nevěrohodné (přítomnost jeřábu na stavbě stěžovatel také nikterak nedoložil), a to také v souvislosti s tím, že právě hloubka 3,2 m představovala očekávanou hloubku suterénu chystané stavby rodinného domu (tato skutečnost vyplývá ze stěžovatelem předloženého statického posudku Dr. Ing. L. P., zakázkové číslo 136/2007); hloubku výkopu do cca 4 m pak uváděl sám stěžovatel při jednání před stavebním úřadem dne 29. 8. 2007. Vyjádření stěžovatele a uvedené skutečnosti, rovněž při zohlednění statických posudků Dr. Ing. L. P., zakázková čísla 136/2007 a 137/2007, tak dle názoru zdejšího soudu opravňovaly městský soud k závěru, že stěžovatel svou aktivitu od počátku nesměřoval primárně k činnosti dle

pokračování

územního souhlasu, resp. později k zajištění výkopu před dalšími sesuvy, ale k budování suterénu chystaného rodinného domu.

Jednání v krajní nouzi, které by ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích představovalo okolnost vylučující protiprávnost činu, stěžovatel neprokázal. Nelze akceptovat ani některé další argumenty stěžovatele související s naplněním skutkové podstaty přestupku, resp. s nebezpečností jeho jednání: Ke kasačním tvrzením stěžovatele, že žádné nebezpečí ve spojení s jím prováděnými výkopovými pracemi nehrozilo, Nejvyšší správní soud uvádí, že s obdobnou námitkou se vypořádal již ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010 - 93. V něm konstatoval, že ohrožení sousední budovy bylo prokázáno a mělo oporu ve správním spisu. Jako nepřipustný pak Nejvyšší správní soud označil již v citovaném rozsudku stížní bod, v němž stěžovatel tvrdil nepravdivost údaje o tom, že neuposlechl výzvu stavebního úřadu k zastavení prací. Těmito závěry je Nejvyšší správní soud, jak již bylo uvedeno, v nynějším řízení vázán.

Důvodným neshledal Nejvyšší správní soud ani další okruh stížních námitek, které se týkaly závěrů městského soudu v otázce ohrožení sousední komunikace. Ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010 - 93, Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu především to, že se přezkoumatelným způsobem nevypořádal s žalobními námitkami stěžovatele týkajícími se ohrožení přilehlé komunikace, a uvedl, že městský soud v tomto směru pouze odcitoval větu z jednání konaného dne 28. 8. 2007 (*„přitom výkopem byla ohrožena stabilita místní komunikace“*). Při posuzování nynějších kasačních námitek je tak třeba vyjít z toho, že se městský soud s námitkami týkajícími se ohrožení přilehlé pozemní komunikace v podstatě nevypořádal, nikoli že by je hodnotil nesprávně.

V nyní napadeném rozsudku ze dne 23. 9. 2011, č. j. 7 A 81/2011 - 113, městský soud vytykané pochybení odstranil tím, že se s příslušnými žalobními námitkami vypořádal. Neshledal je přitom důvodnými s odkazem na skutečnost, že ohrožení místní komunikace nebylo důvodem, pro který byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku a touto skutečností nebyla odůvodněna ani výše pokuty. Městský soud tak zaujal stanovisko k problematice ohrožení pozemní komunikace. Je tudíž jistou dezinterpretací, pokud stěžovatel argumentuje tím, že městský soud ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2011 zjistil, že přestupek byl spáchán jinak, než původně tvrdil, neboť nebyly ohroženy sousední nemovitosti ani životy osob, popř. že spáchaný přestupek nemá souvislost se sousedními stavbami a ohrožením životů. Rozsudkem městského soudu ze dne 23. 9. 2011 totiž zůstala zcela nedotčena dřívější zjištění dle rozsudku ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 - 65, podle nichž byla ohrožena budova na sousedním pozemku a životy osob tam pracujících. Je zcela jednoznačné, že městský soud v přezkoumatelné části svého rozsudku ze dne 2. 12. 2009 závěry o „ohrožení sousední nemovitosti“ vztahoval pouze ke skladové hale společnosti Ford Charouz; městský soud i otázku posouzení výše pokuty vztahoval k této jedné nemovitosti (hovořil v jednotném čísle), neměl tedy na mysli nemovitostí více (a tedy ani pozemní komunikaci). S otázkou ohrožení uvedené nemovitosti (skladové haly) a správnosti příslušných závěrů městského soudu se přitom Nejvyšší správní soud již vypořádal (viz výše). Pokud městský soud ohrožení přilehlé komunikace v rozsudku ze dne 2. 12. 2009 zmínil, jednalo se, jak již bylo naznačeno, o nepřezkoumatelné převzetí citace obsahu jedné z listin správního spisu, nikoli o důvod, o nějž by byl jeho rozsudek opřen.

K uvedenému lze dodat následující: Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pokud se krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nezabýval řádně uplatněným žalobním bodem, případně pokud místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz). Z tohoto hlediska lze konstatovat, že se městský soud ve svém novém rozhodnutí k příslušnému žalobnímu bodu vyjádřil, a, byť tak učinil velmi „úsporným“ způsobem, odkaz na výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného lze v daném případě akceptovat; úvaha městského soudu v konfrontaci s obsahem správního spisu ob stojí.

Nejvyšší správní soud k věci toliko doplňuje, že podle jeho ustálené judikatury (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, www.nssoud.cz) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Rovněž správní řízení na prvním i druhém stupni tvoří jeden celek (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 771) a dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád může odvolací orgán změnit odvoláním napadené rozhodnutí v části odůvodnění. V dané věci bylo zřejmé, že o fakt ohrožení stability pozemní komunikace se do jisté míry opíralo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 12. 2007, č. j. 039013/07/OV/JDo. Toto rozhodnutí bylo pro poměrně závažné vady změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2008, č. j. S-MHMP 79328/2008/OST/Pt/Vr. Žalovaný v něm především upřesnil popis skutku, kterého se měl stěžovatel dopustit. Také změnil, resp. doplnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť v tomto rozhodnutí zcela chyběly úvahy nezbytné dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích; dle tohoto ustanovení se při určení druhu sankce a její výměry *„přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení“*. Skutečnost, že dané úvahy v rozhodnutí stavebního úřadu zcela absentují, ostatně uváděl sám stěžovatel ve svém odvolání ze dne 2. 1. 2008 proti rozhodnutí stavebního úřadu. V tomto smyslu žalovaný odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil, potažmo doplnil. Naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku tak dle tohoto odůvodnění skutečně nespočívalo v ohrožení dané pozemní komunikace a i výše pokuty byla odůvodněna právě jen s ohledem na poškození skladové haly a ohrožení zdraví a životů lidí v této hale pracujících.

Je tak třeba znovu zdůraznit, že s otázkou ohrožení skladové haly se Nejvyšší správní soud vypořádal již v dřívějším řízení (viz výše) a žalovaný i městský soud se výši pokuty zabývali s ohledem na ohrožení této skladové haly a zdraví osob tam pracujících. V tomto směru se závěry městského soudu nezměnily, ačkoli se stěžovatel snaží svou argumentací vytvořit opačný dojem.

Co se týká výše uložené pokuty v porovnání s jinými případy, tedy námitky nestejně rozhodovací praxe správních orgánů, vyhodnotil tuto námitku Nejvyšší správní

pokračování

soud jako nepřipustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. již ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2011. Jak Nejvyšší správní soud uvedl, daný stížní bod neměl svůj předobraz v žalobě ze dne 3. 7. 2008, a dokonce soud dodal, že „*pokud takový žalobní bod stěžovatel uplatnil u jednání dne 20. 11. 2009, městský soud pochybil, pokud se jím vůbec zabýval*“, neboť tím postupoval v rozporu se zásadou koncentrace vyjádřenou v § 71 odst. 2 s. ř. s. Obdobnou stížní námitku uplatněnou i v současném řízení tedy zdejší soud musí opětovně vyhodnotit jako nepřipustnou dle § 104 odst. 4 i § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Městskému soudu tak nelze vytknout, že příslušná tvrzení stěžovatele uvedená při jednání dne 23. 9. 2011 blíže nehodnotil.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti; z obsahu soudního spisu však plyne, že mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu